

Christopher Paolini

ERAGON

AZ ÖRÖKSÉG

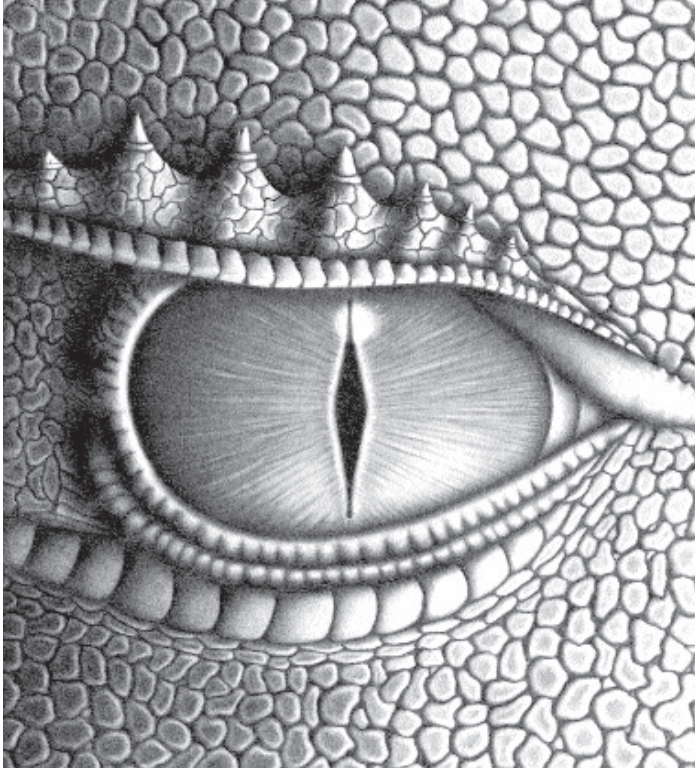
ELSŐ KÖTET

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2014

A SORS AJÁNDÉKA

M iután este visszatértek Carvahallból, Eragon úgy döntött, megvizsgálja a követ, úgy, ahogy Merlock tette. Amikor egyedül maradt a szobájában, letelepedett az ágyára, és három szerszámot tett maga mellé. A fakalapáccsal kezdte: könnyedén megkocogtatta a követ. Dallamosan pengett. Elégedetten nyúlt a következő szerszám, egy súlyos pöröly után. Amikor rávágott a kőre, az gyászosan megkondult. Végül egy kis vésővel csapott rá. A fém egyetlen szilánkot sem pattintott le, még csak meg sem karcolta a felszínt, viszont a kő ekkor adta a legszebb hangot, és mikor az elhalt, a fiú mintha gyöngye nyikkanást hallott volna.

Merlock azt mondta, hogy ez a kő üres; valami értékes lehet odabent. Viszont nem tudom, hogyan nyissam ki. Bizonyára jó oka volt annak, aki ilyenre formálta, de akárki küldte is a Gerincbe, azzal már nem törődött, miként szerezze vissza, vagy nem tudja, hol van. Én azonban nem hiszem, hogy egy varázsló, akinek akkora ereje van, hogy egy követ ideküldjön, ne lenne képes ismét megtalálni. Akkor hát mit kezdjek vele? Erre a kérdésre nem talált választ. Belenyugodott, hogy ezt a rejtélyt nem fejtheti meg. Összeszedte a szerszámait, és a követ visszatette a polcra.

Éjjel fölriadt. Hegyezte a fülét. Minden csöndes volt. Tétován a szalmazsák alá csúsztotta a kezét, megmarkolta a kését. Várt néhány percet, azután lassan visszamerült az álomba.

Sikoly hasított a csöndbe, és ez a hang azonnal fölriasztotta. Legurult az ágyról, és kirántotta a kését a tokjából. A tűzszerszámok után tapogatózott, meggyújtott egy gyer-

tyát. Szobájának ajtaja zárva volt. Noha a sivítás túl hangos volt ahhoz, hogy egér vagy patkány lehessen, azért benézett az ágy alá. Semmi. Leült a szalmazsák szélére, és kidörgölte az álmot a szeméből. Újabb sivítás hasított a levegőbe, amitől megrezzent.

Honnan jön ez a hang? A padlóban vagy a falban nem lehet; ezek tömör fából készültek. Ugyanez a helyzet az ágyával, és ha bármi a szalmazsákra mászik az éjszaka folyamán, azt észrevette volna. Pillantása a kőre esett. Levette a polcról, és szórakozottan magához ölelte, miközben a szobát vizsgálta. Valami visszhangzóan sivített, olyan erővel, hogy az ujjai is beleremegtek, és ez a sikoly a kőből jött.

Ez a kő idáig is csak bosszúságot és haragot hozott neki, és most még aludni sem hagyja! Nem törődött a fiú haragos pillantásával, csak hevert, és időnként sivalkodott. Majd egyetlen hangos visítás után elhallgatott. Eragon vigyázva letette, és bebújta a takaró alá. Akármi is a kő titka, várhat reggelig.

A hold besütött az ablakon, mikor ismét fölébredt. A kő sebesen rázkódott a polcon, és kocogtatta a falat. A hűvös holdfény kifehéritette a színét. Eragon, késsel a kezében kiugrott az ágyból. A mozgás abbamaradt, de a fiú továbbra is feszülten figyelt. Azután a kő gyorsabban rázkódott, és hangosabban sivítózott, mint valaha.

Eragon elkáromkodta magát, és öltözni kezdett. Nem érdekli, milyen értékes lehet a kő; elviszi messzire, és elássa. A rázkódás abbamaradt; a kő elcsöndesedett. Majd rándult egyet, előredőlt, és hangos koppanással a padlóra pottyant. A fiú riadtan araszolt az ajtó felé a közeledő kő előtt.

Hirtelen repedés futott végig a kövön. Azután még egy. És még egy. Eragon, kezében a késsel, rémülten hajolt előre. A kő tetején, ahol a repedések találkoztak, úgy billegett egy apró szilánk, mintha valamin egyensúlyozna, majd föl-emelkedett, és a padlóra hullott. Sorozatos nyiszorgás után megjelent a lyukban egy kicsi, sötét fej, amelyet furcsa, szögletes test követett. Eragon szorosabban markolta a kést, és

mozdulatlanul állt. A teremtmény hamarosan kikászálódott a kőből. Egy pillanatig állt, azután a holdfénybe kacsázott.

Eragon döbbenet hőkölt vissza. Egy sárkány állt előtte, és nyalogatta magáról a hártyát.

ÉBREDÉS

46

Asárkány nem lehetett hosszabb a fiú alkarjánál, mégis nemes, büszke teremtménynek látszott. Pikkelyei sötét zafírkékek voltak, ugyanolyan árnyalatúak, mint a kő. De hát nem is kő volt ez, döbbsent rá Eragon, hanem tojás. A sárkány széttárta szárnya-
it; ezektől tűnt olyan torznak az alakja. A szárnyak hosszúsága sokszorosán meghaladta a testét. Ritkás karmokban végződő, vékony ujjak feszítették ki őket. Feje nagyjából háromszögletű volt. Felső állkapcsában két pici, görbe agyar fehérlett, amelyek nagyon élesnek tűntek. A karmai is fehérek voltak, mint a csiszolt elefántcsont, belső ívük kissé fogazottnak tűnt. Gerincén, a tarkójától a farka hegyéig egy sor apró tüske futott végig. A nyaka és a háta találkozásánál volt egy bemélyedés, ahol két tüske távolabb állt egymástól, mint a többi.

Eragon megmocant. A sárkány villámgyorsan odakapta a fejét, és rászögezte szúrós, jégkék szemét a fiúra, aki mozdulatlanul dermedt. Ez a lény komoly ellenfél lehet, ha úgy dönt, hogy támad.

A sárkány elveszítette érdeklődését a fiú iránt, és nehézkesen döcögve felderítést tartott a szobában, meg-megnyikkanva, valahányszor nekiment a falnak vagy valamelyik bútornak. Szárnyával csapkodva felugrott az ágyra, és sipítva felmászott a párnára. Szánalmasan tátogott, mint egy madárfióka, kimutatva hegyes fogait. Eragon óvatosan leült az ágy végébe. A sárkány megszagolta a kezét, és rágcsálni kezdte az inge ujját. A fiú visszahúzta a karját.

Akaratlanul elmosolyodott, ahogy nézte a lényecskét. Habozva kinyújtotta a kezét, és megérintette a sárkány oldalát. Jeges energia robbant végig a kezén, felrohant a karján, fo-

lyékony tűzként égette ereit. Felkiáltott, és hanyatt zuhant. Vas kongott a fülében, a harag néma kiáltását hallotta. Minden porcikája fájt. Igyekezett megmozdulni, de nem sikerült. Óráknak tűnő hosszú idő után visszaszivárgott belé a meleg, végtagjai bizseregtek. Csillapíthatatlanul reszketve fölült. A keze dermedt volt, az ujjait nem tudta mozgatni. Riadtan látta, hogy a tenyere közepe megborzong, és egy szétfolyó fehér ovális jelenik meg rajta. Bőre viszketett, égett, mintha pók csípte volna meg. A szíve vadul vert.

Pislogott, és törte a fejét, hogy mi történhetett. Valami súrolta a tudatát, mintha egy ujj siklott volna végig a bőrén. Az érzékelés megismétlődött, de ezúttal indává sodródott, amely valami növekedő kíváncsiságot közvetített. Mintha leomlott volna a gondolatait övező, láthatatlan fal, és a tudata érzékelő csápokat nyújthatna magából. Félt, hogy kilebben a testéből, és nem tud majd visszatérni, éteri szellemmé változik. Riadtan hőkölt vissza. Az új érzékelés úgy tűnt el, mintha behunyta volna a szemét. Gyanakodva sandított a mozdulatlan sárkányra.

Pikkelyes láb kapirgálta az oldalát. Eragon ugrott egyet, de most nem érezte az energia mennykőcsapását. Csodálkozva megsimította jobbával a sárkány fejét. Könnyű bizsergés futott végig a karján. A sárkány megszagolta, macskaként felpúpozta a hátát. A fiú végighúzta egyik ujját a hártás szárnyon. Mintha meleg, bársonyos, de kissé még nyirkos, régi pergament tapintott volna. A szárnyban lüktettek a vékony erek száza.

A kacs ismét megérintette az elméjét, de most kíváncsiság helyett elsőprő, marcangoló éhséget közvetített. Eragon sóhajtván fölállt. Biztos, hogy ez egy veszedelmes fenevad. Mégis, az ágyán mászkálva olyan tehetetlennek tűnt, hogy a fiúnak arra kellett gondolnia, ugyan, kinek ártana azzal, ha megtartaná? A sárkány reszketeg hangon sipított, mint aki enni kér. Eragon gyorsan megvakarta a fejét, hogy elhallgatassa. *Ezen majd később gondolkodom*, határozta el. Kiment a szobából, és vigyázva becsukta maga mögött az ajtót.

47

Mikor két csík szárított hússal visszatért, a sárkány az ablakpárkányon csücsülve bámulta a holdat. A fiú apró kockákra metélte a húst, és az egyiket odakínálta a sárkánynak. Az óvatosan megszagolta, azután előrevágott a fejével, akár egy kígyó, kikapta a kockát a fiú kezéből, és furcsa, rángó mozdulattal egészben lenyelte, majd Eragon kezét kezdte szimatolni, hogy van-e még ennivaló.

Eragon megettette, vigyázva, hogy az ujjai ne kerüljenek a sárkányfogak közelébe. Mire az utolsó kockához értek, a sárkány hasa dobként feszült. A fiú odakínálta a húst; a sárkány méregette egy darabig, azután lustán bekapta. Miután jóllakott, a fiú karjaiba mászott, és összegömbölyödött a mellén. Horkantott egyet, amitől sötét füstpamat gomolyodott elő az orrlyukaiból. Eragon ámulattal nézte.

Épp mikor azt hitte, hogy a sárkány elaludt, halk zümmögés hallatszott az állat remegő torkából. A fiú gyengéden az ágyhoz vitte, és letette a párnára. A sárkány behunyt szemmel, elégedetten az ágy láb köré csavarta a farkát. Eragon ledőlt mellé a félsötétben.

Súlyos gondban volt. Ha fölnevel egy sárkányt, Lovas lehet belőle. A Lovasokról szóló mítoszokat, regéket rendkívüli becsben tartották; ha Eragon sárkánylovas lesz, automatikusan bekerül a legendák közé. Ám ha az Uralkodó fölfedezi a sárkányt, akkor őt családostul kiirtják, hacsak nem csatlakozik a királyhoz. Senki sem fog – és nem is akar majd – segíteni rajtuk. A legegyszerűbb megoldás az lenne, ha megölné a sárkányt, de ez gondolatnak is olyan undorító volt, hogy elvetette. Túlságosan tisztelte a sárkányokat ahhoz, hogy hajlandó legyen akár fontolóra is venni ilyesmit. *Mellesleg mi árulhatna el?,* gondolta. *Eldugott vidéken élünk, és semmi olyat nem tettünk, amivel magunkra vonhattuk a figyelmet.*

Csak az a gond, mivel győzze meg Garrow-t és Rorant, hogy engedjék megtartani a sárkányt. Egyikük sem örülne egy sárkány lakótársnak. *Titokban is nevelhetem. Egy-két hónap múlva túl nagy lesz ahhoz, hogy Garrow csak úgy elrekkenthesse, de vajon elfogadja-e? De még ha így lenne is, tudok-e elég enniva-*

lót összeszedni neki, amíg rejtőzik? Akkora, mint egy kis termetű macska, mégis felfalt egy egész maroknyi húst! Gondolom, előbb-utóbb maga is tud vadászni, de addig mi lesz? Kibírja a kinti hideget? Neki azonban kellett ez a sárkány. Minél többet gondolkozott, annál biztosabb lett benne. Akárhogyan alakuljon a dolog Garrow-val, ő mindent meg fog tenni a védelmére. Ezzel az elhatározással aludt el, a sárkányt átölelve.

Pirkadatkor a sárkány az ágy támláján ült, mint egy ősi őrszem, aki az új napot köszönti. Eragon megcsodálta a színét. Még sosem látott ilyen tiszta, tömör kékséget. A pikkelyei olyanok voltak, akár az apró drágakövek százai. Észrevette, hogy a tenyerén ezüstösen csillog a sárkány érintésétől keletkezett fehér ovális. Remélhetőleg eltűnik majd a pizok alatt.

A sárkány leszökött az ágytámláról a földre. Eragon óvatosan fölvette, és elhagyta a csendes házat, csak addig állt meg, amíg némi húst, számos bőrszijat és annyi rongyot vett magához, amennyit elbírt. Szép volt a fagyos reggel; friss hó borította a tanyát. Eragon elmosolyodott a lényecskén: olyan érdeklődve bámészkodott az ő karjainak biztonságából.

Keresztülvágott a földeken, majd csendesen belépett a sötét erdőbe, biztonságos helyet keresve, ahol otthaghatja a sárkányt. Végül talált egy kopár halmon egy magányos berkenyét, amelynek ágai hó borította szürke ujjak módjára mutattak az égre. Lerakta a sárkányt a fa tövébe, és leszórta a bőrszijasokat.

Néhány ügyes mozdulattal hurkot kötött, és a fa körüli hókupacokban bóklászó sárkány nyakába vetette. A szij elég megviselt volt, de kitartott. Nézte a körbe-körbe mászkáló sárkányt, azután leemelte a hurkot a nyakáról, és hámot rögtönzött belőle, amelyet a sárkány lábára húzott, hogy a lény ne fojthassa meg magát. Ezután ölnyi ágat gyűjtött, és kezdetleges kunyhót épített a fára, amelyet rongyokkal bélelt ki, és berakta a húst is. Az imbolygó fácska havat szitált az arcába. A kunyhó bejárata elé is rongyokat akasztott, hogy benntartsák a meleget. Elégedetten szemlélte a munkáját.

- Ideje, hogy megmutassam új otthonodat – mondta, és fölrakta a sárkányt az ágak közé. Az kapálózott, igyekezett kiszabadulni, azután bemászott a kunyhóba, ahol megevett egy húsdarabot, összegömbölyödött, és félénken pislogott a fiúra. – Semmi bajod nem lesz, amíg itt maradsz – mondta Eragon. A sárkány ismét pislogott.

Persze nem értette meg. Eragon addig tapogatózott a tudatával, amíg meg nem érezte a sárkányét. Ismét elfogta a *nyitottságnak* az a borzasztó érzése – olyan nagy volt a tér, hogy ránehezedik, mint egy súlyos takaró. Összeszedte az erejét, és a sárkányra összpontosítva egyetlen fogalmat igyekezett sugározni: *maradj itt!* A sárkány megmerevedett, a fiú felé fordította a fejét. Eragon még nyomatékosabban sugározta a gondolatot: *maradj itt!* A kapcsolatban felködlött valami megértésféle, de Eragon nem volt biztos benne, hogy a sárkány csakugyan megértette-e. *Végtére is ez csak egy állat.* Megkönnyebbülten hátrált vissza a kapcsolatból, és amint magára maradt a tudata, biztonságban érezte magát.

Otthagytta a fát, közben hátra-hátrapillantott. A sárkány kidugta fejét a kunyhóból, és tágra nyílt szemmel figyelte a távozását.

Otthon beosont a szobájába, hogy összeszedje a tojáshéj maradványait. Biztosra vette, hogy Garrow és Roran nem veszi észre a tojás hiányát – amint megtudták, hogy eladhatatlan, nem sok helyet foglalt el a gondolataikban. Amikor a család fölkel, Roran megemlítette, valami zajt hallott az éjjel, de Eragon megkönnyebbülésére nem erőltette a témát.

Eragon olyan lázba jött, hogy szinte észre sem vette az elszálló időt. Mint kiderült, könnyű volt elrejteni a tenyerén keletkezett jelet, így emiatt nem aggódott többé. Hamarosan visszatért a berkenyéhez, kezében a pincéből elemelt kolbászszal. Aggodalmasan közeledett a fához. *Vajon a sárkány kibírja a szabad ég alatt a telet?*

Oktalanul félt. A sárkány egy ágon ült, és valamit evett, amit a mellső lábaival tartott. A fiú örömmel látta, hogy fönny maradt a fán, ahol a nagyobb ragadozók nem érhatték el.

Mikor ledobta a kolbászt a fa tövébe, a sárkány lesiklott az ágról. Miközben mohón falt, Eragon megvizsgálta a kunyhót. Minden hús eltűnt, amit otthagyt, de a tákolmány ép volt, alján tollcsomók heverték. *Jól van. Maga is meg tudja szerezni a táplálékát.*

Eszébe jutott, hogy nem tudja, hím-e vagy nőstény. Mit sem törődve a tiltakozó sipítással, fölemelte és megfordította, de nem talált semmiféle megkülönböztető jelet. *Úgy látszik, nem adja harc nélkül a titkait.*

Hosszú időt töltött a sárkánnyal. Levette róla a hámot, a vállára ültette, és elindult, hogy fölfedezzék az erdőt. A hó alatt roskadozó fák úgy magasodtak följük, mint egy nagy székesegyház ünnepélyes oszlopai. Ebben a magányban Eragon megmutatta a sárkánynak mindazt, amit az erdőről tudott, nem törődve azzal, hogy az megérti-e őt. Ez volt a legegyszerűbb módja, hogy megossza vele a gondolatait. Egyfolytában beszélt hozzá. A sárkány ragyogó szemmel bámult rá, itta a szavait. Aztán a fiú egy darabig csak ült, csodálattal bámulta a karján a teremtményt, mert még mindig nem tért magához a történetektől. Alkonyatkor indult hazafelé, és valósággal szúrta a hátát a két kemény kék szem, amelyek távozásán méltatlankodtak.

Éjjel nem hagyta nyugodni, hogy mi minden történhet egy kicsiny és védtelen állattal. Jeges viharoktól, gonosz dúvadoktól rémüldözött. Órákba telt, amíg el tudott aludni. Álmaiban rókák és fekete farkasok tépték véres foggal a sárkányt.

A napkelte izzásában kirohant a házból, kezében étellel és rongydarabokkal, hogy még jobban szigetelhesse a kunyhót. A sárkány ébren és épségben, a fa tetejéről nézte a hajnalt. Eragon lázas örömmel hálálkodott minden ismert és ismeretlen istennek. Közeledtére a sárkány a földre huppant, majd a fiú karjába szökkent, és a melléhez simul. A hideg nem ártott neki, de rémültnek látszott. Az orra sötét füstpamacst pöffentett. Eragon vigasztalóan simogatta, aztán leült vele, hátát a berkenyének vetve, és halkán dűnnyögött, suttogott neki. Nem mozdult, miközben a sárkány a kabátja alá dugta

a fejét. Megetette, azután kibélelte az új rongyokkal a kunyhót. Egy darabig játszottak, de Eragonnak nemsokára haza kellett mennie.

Gyorsan kialakult a napirend. Eragon minden hajnalban kiszaladt a fához, megreggeliztette a sárkányt, majd visszasietett. Napközben igyekezett minél gyorsabban végezni a munkájával, hogy utána ismét meglátogathassa a sárkányt. Garrow és Roran felfigyelt megváltozott viselkedésére, és megkérdezték, miért tölt olyan sok időt odakint. Eragon csak megvonta a vállát, és figyelni kezdte, hogy nem követi-e valaki a berkenyefához.

Az első napok után nem aggódott többé, hogy baleset érheti a sárkányt. Rohamosan nőtt, hamarosan szinte semmi se lesz, ami fenyegethetné. Az első héten megduplázta eredeti méretét. Négy nappal később elérte a fiú térdének magasságát. Már nem fért el a berkenyére épített kunyhóban, így Eragon kénytelen volt a földön összecsapni neki egy rejtett házikót. Ez a munka három napig tartott.

Amikor kéthetes lett, Eragon kénytelen volt megengedni, hogy szabadon kóboroljon, mert nem tudott elegendő élelmet vinni neki. Amikor először engedte szabadon, csupán akarateréje megfeszítésével tudta távol tartani a tanyától. Valahányszor a sárkány megpróbált a nyomába szegődni, addig küldte vissza gondolatban, amíg az állat meg nem tanulta, hogy kerülje a házat és annak lakóit.

Bevéste a sárkányba, hogy csak a Gerinben vadásszon, ahol kisebb esélye volt annak, hogy felfedezik. A parasztok felfigyelnének rá, ha a vad megritkulna a Palancar-völgyben. Egyszerre volt nyugodt és nyugtalan, amióta a sárkány ilyen messzire kalandozott.

Szellemi kapcsolatuk minden nappal erősödött. Úgy vette észre, hogy bár a lény nem érti a szavakat, képek és érzelmek segítségével képes összeköttetésbe lépni vele. Mindazonáltal ez nem volt valami megbízható módszer, gyakran eredményezett félreértést. Gyorsan nőtt a távolság, amelyen belül

érezkelték egymást. Eragon hamarosan bárhol kapcsolatot tudott teremteni a sárkánnyal, ha az három mérföldön belül tartózkodott. Gyakran meg is tette, és a sárkány válaszul könnyedén megérintette az elméjét. Ezek a néma párbeszéddek betöltötték a munkaidőt. Mindig volt egy kis része, amely kapcsolatban állt a sárkánnyal. Időnként nem törődött vele, de sohasem feledkezett meg róla. Ha emberekkel beszélt, ez a kapcsolat olyan zavaró volt, mintha légy zümmögött volna a füle mellett.

Ahogy a sárkány fejlődött, a sipítás bömböléssé mélyült, a zümmögés tompa morajjá, viszont még mindig nem okádott tüzet, ami aggasztotta a fiút. Láta, hogy füstfellegeket ereget, amikor izgatott, de egy szikrányi lángot se fújt.

Mire véget ért a hónap, Eragon könyöke egy magasságban volt a sárkány vállával. E rövid idő alatt a kicsi, gyenge állat erőteljes dúvaddá változott. Kemény pikkelyei olyan áthatolhatatlanok lettek, mint a páncéling, fogai, akár a török.

Eragon esténként nagyokat sétált, a sárkány mellette kocogott. Ha egy tisztásra értek, a fiú letelepedett, egy fának dőlt, és figyelte, amint a sárkány fölszárnnyal az égbe. Szerette nézni a röptét, és sajnálta, amiért nem elég nagy ahhoz, hogy meglovagolja. A sárkány gyakran mellé telepedett, ő megvakargatta a nyakát, és érezte a keze alatt az inak és kötélszerű izmok feszülését.

A tanya körül az erdő, Eragon minden erőfeszítése ellenére, megtelt a sárkány létezésének nyomaival. Nem lehetett eltörölni a hóból az összes mély, hatalmas, négykarmú lábnyomot, azt pedig meg se próbálta, hogy elássa a jókora trágyakupacokat, amelyek egyre sűrűbbek lettek. A sárkány a fákhöz dörgölődött, lehántotta róluk a kérget, kidőlt fatönkökön élesítette karmait, hüvelyknyi barázdákat hasítva a tuskókon. Ha Garrow vagy Roran eléggé túlment volna a birtok határain, bizonyosan fölfedezik a sárkányt. Eragon nem tudta elképzelni, hogy ennél rosszabb módon szerezzenek tudomást az igazságról, és ezt megelőzendő úgy döntött, mindent elmond nekik.

De előbb két dolognak akart a végére járni: megfelelő nevet szeretett volna adni a sárkánynak, és többet akart megtudni erről a lényről általában. Ezért akart szót váltani Brommal, az elbeszélések és legendák kútfejével, mert már csak a regékben maradt fenn a sárkányokról való tudás.

Így mikor Roran bement vésőt éleztetni Carvahallba, Eragon felajánlotta, hogy elkíséri.

Előző este kiment az erdő egy kis tisztására, és gondolatban hívta a sárkányt. Valamivel később feltűnt a szürkületi égen a gyorsan mozgó folt. A sárkány lecsapott, hirtelen felröppent, végül a fák koronájának szintjére ereszkedett. A fiú hallotta a fojtott süvítést, amellyel szárnya szelte a levegőt. A teremtmény bedőlt balra, és puha csigavonalban leszállt. Vadul csapkodott a szárnyaival, hogy visszanyerje egyensúlyát, amikor fojtott puffanással földet ért.

Eragon megnyitotta elméjét, noha a különös érzés még mindig feszélyezte, és közölte a sárkánnyal, hogy elmegy. Az nyugtalanul horkantott. A fiú igyekezett mentális képekkel csitítani, de a sárkány elégedetlenül csapkodott a farkával. Eragon a hátára tette a kezét, megpróbált békét és derűt sugározni. A pikkelyek ruganyosan pattogtak az ujjai alatt.

Ekkor a tudatában felzendült mély és tiszta hangon egyetlen szó.

Eragon.

Ünnepélyes és szomorú volt a hang, mintha megtörhetetlen esküre ütne pecsétet. A fiú a sárkányra nézett, és a hideg futott végig a karján.

Eragon.

Gombócot érzett a torkában a kifürkészhetetlen zafír szem-pár nézésétől. Először nem gondolt rá úgy, mint egy állatra. Ez valami más, valami... különös. Futva indult haza, hogy meneküljön a sárkány elől. Az én sárkányom.

Eragon.